

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. M. U., L.**, IČO: X., zastúpený: JUDr. P. K., advokát N., proti žalovanému: **B.B.**, s. r. o., F., IČO: X., zastúpený: JUDr. P. M., advokát, Č., **o určenie, že vyhlásenie fyzickej osoby o majetkovom vklade do obchodnej spoločnosti V-X./2006 zo 16. 06. 2006, je voči žalobcovi neúčinné**, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn.: 3C 1/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. júna 2010, č. k.: 41Cob 65/2010-241, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania vo výške 74,61 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu č.: X., vedený v peňažnom ústave Č., a. s.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Revúca rozsudkom z 8. decembra 2009, č. k.: 3C 1/2008-207, určil, že vyhlásenie fyzickej osoby o majetkovom vklade do obchodnej spoločnosti zo 16. 06. 2006, ktorého predmetom je vklad nehnuteľností, a to pozemok parcela č. KN X., druh zastavané plochy a nádvoria o výmere 114 m², pozemok parcela č. KN X., druh zastavané plochy a nádvoria o výmere 564 m², pozemok parcela č. KN X., druh zastavané plochy a nádvoria o výmere 5.011 m², sklad PHM bez súpisného čísla postavený na parcele č. KN X. a hala č. 3 bez súpisného čísla postavená na parcele č. KN X., ktoré sú zapísané na LV č. X. pre obec a katastrálne územie R., na S.R., je voči žalobcovi neúčinné a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 775,27 Eur.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou

z 06. 11. 2007 domáhal určenia, že vyhlásenie fyzickej osoby o majetkovom vklade do obchodnej spoločnosti V-X./2006 zo 16. 06. 2006, je voči nemu neúčinné. Odporovať možno úkonom dlžníka a dlžníkov právny úkon musí ukraťovať uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. V danom prípade mal súd prvého stupňa za to, že v čase, keď dlžníčka žalobcu M. B. urobila vyhlásenie o majetkovom vklade do obchodnej spoločnosti, existovali na strane veriteľa - žalobcu voči dlžníčke M. B. vymáhateľné pohľadávky, ktorými boli jednotlivé žalované nároky žalobcu voči M. B. na zaplatenie celkovej sumy 1.199.974,25 Sk (39.831,85 Eur) titulom neuhradeného prepravného. Išlo o pohľadávku, ktorú bolo možné úspešne vymáhať pred súdom, a ktorá sa na súde aj uplatnila. Túto skutočnosť potvrdzuje obsah spisu Okresného súdu v Rimavskej Sobote pod sp. zn. 1Cb 288/2005. Súd v predmetnej veci konal a rozhodol, pričom rozsudkom zaviazal M. B., aby ako dlžníčka žalobcu zaplatila žalobcovi peňažné plnenie. Súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že odporovať možno úkonom dlžníka a dlžníkov právny úkon musí ukraťovať uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky predpokladá také skrátenie (zmenšenie) majetku, ktoré bráni uspokojenie pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. Musí sa preukázať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka, nestačí, že sa majetok dlžníka zmenšil, musí sa preukázať, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku. Skutočnosť, že sa zmenšil majetok dlžníka (M. B.) do takej miery, že to ohrozilo uspokojenie nárokov veriteľa, sa v konaní preukázalo. M. B. sama uviedla v konaní vedenom na Okresnom súde Revúca pod sp. zn.: 3C 181/2008, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn.: 4Er 3265/2008, že nie je vlastníčkou hnutel'ného, ani nehnuteľného majetku. Preukázalo sa, že nie je vlastníčkou, ani držiteľkou žiadneho motorového vozidla. M. B. je vedená len už ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľností v kat. úz.: F., nie je zamestnaná, jej príjem tvorí iba starobný dôchodok vo výške 7.218,-- Sk (239,59 Eur) a okrem toho z tohto dôchodku sa jej vykonávajú aj exekučné zrážky, po ktorých jej zostane suma iba okolo 5.542,-- Sk (183,96 Eur). Z uvedeného mal súd prvého stupňa za to, že došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníka, ktoré bezpochyby ohrozuje uspokojenie veriteľovho nároku.

Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že predpokladom úspešnosti v súdnom konaní je ďalej okolnosť, že k právnemu úkonu, ktorý sa odporuje, došlo v posledných troch rokoch (ide o prekluzívnu lehotu). Daná skutočnosť bola preukázaná, pretože k vyhláseniu o majetkovom vklade došlo dňa 24. 04. 2006 a žaloba bola na súd podaná dňa 07. 11. 2007. Ďalším predpokladom úspešnosti v súdnom konaní je okolnosť, že právny úkon bol urobený s úmyslom ukraťiť veriteľa, ak tento úmysel bol druhej strane známy, pričom úmysel ukraťiť veriteľa sa predpokladá pri právnych úkonoch, ktorými boli veritelia dlžníka ukraťení, a ku ktorým došlo

medzi dlžníkom a právnickou osobou, v ktorej je blízka osoba dlžníka štatutárnym orgánom, alebo ktoré dlžník urobil v prospech týchto osôb. Uvedené neplatí, ak druhá strana (blízka osoba) dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať. Náležitá starostlivosť a schopnosť rozpoznať úmysel dlžníka sú skutkové okolnosti, ktoré treba zisťovať konkrétne diferencovane a špecificky v každom jednotlivom prípade. V tomto smere dôkazné bremeno podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) spočíva na osobe, v prospech ktorej bol právny úkon urobený. V priebehu konania bolo preukázané, že odporovaný právny úkon bol urobený v prospech žalovaného, ktorého štatutárnym orgánom je J. B. - manžel dlžníčky M. B.. Súd prvého stupňa mal z toho dôvodu za preukázané, že právny úkon bol urobený s úmyslom ukrátiť veriteľa - žalobcu, keďže tento úmysel ukrátiť veriteľa sa zo zákona predpokladá.

Súd prvého stupňa uviedol, že žalovaný tvrdil, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti, nemohol rozpoznať. Podľa názoru súdu prvého stupňa každý z účastníkov konania má procesnú povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaného z toho dôvodu zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohol rozpoznať. Uviedol, že žalovaný jednak poukázal na skutočnosť, že dlžníčka pri tomto svojom úkone vôbec nemala úmysel veriteľa ukrátiť. M. B. mala na predmetnej nehnuteľnosti, okrem dlhu voči žalobcovi, úver zo strany S.. Nakoľko nemala peniaze na splácanie úveru, bola nútená previesť nehnuteľnosti na žalovaného. Jediným dôvodom majetkového vkladu bolo, aby si banka neuplatnila svoje záložné právo. Keďže dlžníčka nemala úmysel veriteľa ukrátiť, nemohol on takýto úmysel rozpoznať. Skutočnosť, že žalovaný vedel o úmysle dlžníčky vyhnúť sa uplatneniu záložného práva zo strany S., ešte nepreukazuje to, že dlžníčka nemala úmysel ukrátiť žalobcu. Žalovaný nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že nemohol rozpoznať úmysel dlžníčky ukrátiť veriteľa žalobcu. Podľa názoru súdu prvého stupňa bolo preukázané, že manžel dlžníčky poznal majetkové pomery dlžníčky, ako aj jej pohľadávky, súvisiace s jej podnikateľskou činnosťou a vedel, že právny úkon robí, aby neprišla o svoj majetok. Žalovaný tvrdil, že si nebol vedomý žiadneho dlhu zo strany M. B. voči žalobcovi, a preto nemohol si byť vedomý úmyslu krátiť veriteľa. V tejto súvislosti nie je rozhodujúce, či žalovaný vedel o konkrétnej pohľadávke veriteľa a o úmysle dlžníčky krátiť veriteľa, ale či túto neznalosť nemohol pri náležitej starostlivosti odstrániť. Súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že žalovaný nepreukázal, že by vykonal akékoľvek úkony na zistenie pohľadávok a úmyslu dlžníčky, a to napriek tomu, že poznal podnikateľskú činnosť obchodných partnerov dlžníčky. Žalovaný vedel, že M. B. nemá prostriedky na plnenie peňažných pohľadávok a že z tohto dôvodu uskutočnila daný právny úkon, nepreukázal však, že by vynaložil náležitú

starostlivosť a zisťoval, či daným právnym úkonom nedôjde k ukráteniu iných veriteľov dlžníčky.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný, na ktorom ležalo dôkazné bremeno preukázať súdu, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol poznať úmysel M. B. ukrátiť svojho veriteľa, toto bremeno neunesol a z toho dôvodu žalobe vyhovel a určil, že vyhlásenie fyzickej osoby o majetkovom vklade do obchodnej spoločnosti zo dňa 16. 06. 2006, ktorého predmetom bol vklad predmetných nehnuteľností, je voči žalobcovi neúčinné.

Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 74,61 Eur. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa v tom, že sú splnené zákonné predpoklady pre vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu zo dňa 16. 06. 2006, a to vyhlásenie fyzickej osoby o majetkovom vklade do obchodnej spoločnosti B.B., s. r. o., R., ktoré sú zakotvené v § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd uviedol, že v danom prípade došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníčky (M. B.), pretože v konaní pred súdom prvého stupňa bolo zistené, že sa zmenšil do takej miery, že ohrozil uspokojenie nároku veriteľa. Dlžníčka v súčasnosti nevladní žiaden hnutel'ny, ani nehnuteľný majetok, je vedená len ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľnosti v kat. úz.: F.. Bolo preukázané, že je poberateľkou starobného dôchodku vo výške 239,59 Eur, pričom z tohto dôchodku sa jej vykonávajú exekučné zrážky a po zrážkach jej zostane len suma okolo 183,96 Eur.

K takto zistenému majetku odvolací súd uviedol, že je preukázané jeho kvalifikované zmenšenie do tej miery, že ohrozuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Splnený je aj ďalší predpoklad úspešnej odporovateľnosti, a to že k právnemu úkonu došlo v posledných troch rokoch, pretože k vyhláseniu o majetkovom vklade M. B. došlo dňa 24. 04. 2006, vklad príslušnou Správou katastra bol povolený dňa 16. 06. 2006 pod V-X./2006 a žaloba bola podaná na súde dňa 07. 11. 2007.

Podľa názoru odvolacieho súdu bola splnená aj ďalšia podmienka úspešnej odporovateľnosti, a to okolnosť, že právny úkon bol urobený dlžníčkou s úmyslom ukrátiť veriteľa a bol tento úmysel druhej strane (žalovanému) známy. Podľa odvolacieho súdu žalovaný, ktorého v konaní pred súdom prvého stupňa zat'azuje dôkazné bremeno,

nepreukázal, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol rozpoznať dlžníčkin úmysel ukrátiť žalobcu. V danej veci si žalobca uplatnil žalobou zo dňa 15. 08. 2005 na Okresnom súde Revúca, zaplatenie sumy 39.831,85 Eur. Vec je vedená pod č. k. 1Cb 288/2005, v ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 09. 05. 2007. Citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26. 06. 2007. Z uvedeného je zrejmé, že o tomto právnom úkone mal vedomosť žalovaný, pretože konateľ spoločnosti B.B., s. r. o., je manželom dlžníčky M. B. a bol urobený po podaní žaloby žalobcom o zaplatenie 39.831,85 Eur.

Odvolačný súd uviedol, že na dôvod uvádzaný žalovaným, že v čase vyhlásenia dlžníčky (M. B.) nemala žiadny dlh voči žalobcovi, nebral zreteľ, pretože táto skutočnosť nebola jednoznačne preukázaná v konaní pred súdom prvého stupňa v právoplatne skončenej veci 1Cb 288/2005, v ktorej Okresný súd Rimavská Sobota nemal za jednoznačne preukázanú túto skutočnosť a zaviazal žalovanú k úhrade sumy 39.831,85 Eur s príslušenstvom a k náhrade trov konania. Citované rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 26. 06. 2007.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dovolateľ ako dovolací dôvod uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Dovolateľ v dovolaní uviedol, že jediným dôvodom vkladu do spoločnosti B.B., s. r. o., bola snaha, aby si banka neuplatnila svoje záložné právo. Túto skutočnosť preukazujú aj výpisy z účtov M. B.. Nakoľko S. chcela uplatniť svoje záložné právo, nemala M. B. inú možnosť, ako vložiť majetkovým vkladom predmetné nehnuteľnosti do majetku žalovaného. Dovolateľ poukázal na tú skutočnosť, že žalovaný nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel M. B. ukrátiť svojho veriteľa. Dlžnú časť úveru splatil v časti žalovaný, a to najskôr spoločnosť B., s. r. o., potom spoločnosť B.B., s. r. o., a v súčasnosti spláca úver spoločnosť D., s. r. o. V súčasnosti žalovaný prenajíma svoje nehnuteľnosti spoločnosti D., s. r. o. Dovolateľ poukazuje na to, že v tomto prípade ide o vedomosť žalovaného o dlhu M. B. voči žalobcovi a o jej úmysle ukrátiť veriteľa. Svedecké výpovede svedkov J. F., S. M. a J. A.

a oboznámenie sa s trestným spisom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn.: 4T 69/2006, môžu zásadným spôsobom vyvrátiť prípadný úmysel dlžníčky ukrátiť svojho veriteľa a tieto dôkazy môžu preukázať, že žalovaný nemohol vedieť o prípadnom možnom úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa, nakoľko podľa žalovaného mala M. B. všetky dlhy voči žalobcovi uhradené. Žalovaný chcel navrhovanými dôkazmi preukázať, že M. B. nemala v čase majetkového vkladu do žalovaného voči žalobcovi žiadne dlhy a žalovaný ani pri náležitej starostlivosti nemohol poznať prípadný úmysel dlžníčky ukrátiť veriteľa. Súd prvého stupňa navrhované dôkazy nevykonal. Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, pretože nešlo o odporovateľný právny úkon s úmyslom ukrátiť veriteľa a nevykonal navrhnuté dôkazy.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný v dovolaní uviedol, že dôvodom majetkového vkladu do spoločnosti B.B., s. r. o. bola snaha, aby si banka neuplatnila záložné právo a nie úmysel dlžníčky ukrátiť veriteľa. Z konania dlžníčky M. B. vyplýva, že uskutočňovala právne úkony, medzi nimi aj majetkový vklad do spoločnosti žalovaného, v úmysle aby zmenšila svoj majetok, a tak ukrátila veriteľa – žalobcu. Žalovaný vedel, že dlžníčka M. B. má voči navrhovateľovi dlh, nakoľko konateľ žalovaného je jej manžel – blízka osoba dlžníčky a zo zákona sa vedomosť a úmysel predpokladá. Žalovaný v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že o dlhu dlžníčky nemal vedomosť. Navyše konateľ žalovaného J. B. zastupoval M. B. v podnikateľskej činnosti a dojednával aj obchody s navrhovateľom, z ktorých vznikol dlh. Žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal súdu, že pri náležitej starostlivosti nemohol rozpoznať úmysel dlžníčky M. B. ukrátiť svojho veriteľa. Návrh žalovaného na výsluch svedkov a na oboznámenie sa s trestným spisom nemali podstatný význam pre rozhodnutie vo veci samej a boli len účelové na oddialenie vynesenia rozsudku. V trestnom konaní sa rieši iná otázka a existencia dlhu bola už preukázaná v pôvodnom konaní na Okresnom súde Rimavská Sobota, sp. zn.: 1Cb 288/2005, v ktorom navrhovaní svedkovia nepreukázali tvrdenia žalovaného o splatení dlhu. Žalobca súhlasí s právnym názorom súdu, že skutočnosť, že žalovaný vedel o úmysle dlžníčky vyhnúť sa uplatneniu záložného práva zo strany S. ešte nepreukazuje to, že dlžníčka nemala úmysel ukrátiť svojho veriteľa. Z vykonaného dokazovania je preukázané, že u dlžníčky došlo k zmenšeniu majetku, dlžníčka nevlastní žiaden hnutel'ný ani nehnuteľný majetok, je poberateľkou starobného dôchodku, z ktorého sú jej strhávané ešte exekučné zrážky, z čoho vyplýva, že jej majetok sa zmenšil, že je

ohrozené uspokojenie súdom priznanej pohľadávky žalobcu. Boli splnené všetky zákonné podmienky na úspešnú odporovateľnosť a dovolanie odporcu je neodôvodnené.

Žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby v zmysle vyhlášky č 655/2004 Z. z.: vyjadrenie k dovolaniu 55,49 Eur, režijný paušál 7,21 Eur, + DPH zo sumy 62,70 Eur, spolu trovy právneho zastúpenia 74,61 Eur, na účet právneho zástupcu navrhovateľa vedený v Č., č. ú.: X..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V predmetnej veci odvolací súd rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, a preto prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O. s. p. nie je daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. (druhá veta), ktoré dovolaciemu súdu ukladá povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), sa dovolací súd neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu)

odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných vád (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených vád.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že v konaní pre riadne zistenie skutkového stavu žiadal, aby boli vypočutí ako svedkovia J. F., S. M. a J. A., a aby sa súd oboznámil sa s trestným spisom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn.: 4T 69/2006. Dovolateľ neuviedol, že by napadnutý rozsudok odvolacieho súdu trpel niektorou z vád uvedených v § 237 O. s. p. Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom, nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Platí to aj o takom dôkaze, ktorý účastník zo svojho subjektívneho hľadiska považuje za vysoko významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Aj v prípade, že by súd nevykonal taký dôkaz, ktorý by bol podľa účastníka spôsobilý privodiť zvrat v skutkových zisteniach, mohol by mať tento jeho postup za následok neúplné zistenie skutkového stavu (vedúce k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.).

Správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní, bez vykonania navrhnutých dôkazov, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedeného teda vyplýva, že posúdenie, či konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. To platí i vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadou taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešnému žalobcovi dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, a to za 1 úkon právnej služby 55,49 Eur, 1 x režijný paušál 7,21 Eur + 19% DPH podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., spolu trovy dovolacieho konania žalobcu sú 74,61 Eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2010

**JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková